

DE GESCHIEDENIS van
ROODKAPJE.

ALKMAAR - P. KLUITMAN.

XUZ 2062

De Geschiedenis

VAN

ROODKAPJE.

Voor vele, vele eeuwen geleden, woonde er in een dorpje aan de Arno, een vlijtige kolenbrander, die heel gelukkig leefde met zijne vrouw en vijf gezonde kinderen.

Het oudste meisje, Roosje genaamd, was een lief, aardig kind, met een paar heldere, blauwe kijkers, volle blozende wangen en lang blond krullend haar, dat haar tot over de schouders hing. Zij had een prettig humeur, een goed hartje en was gezellig in den omgang en vriendelijk jegens allen. Een natuurlijk gevolg hiervan was, dat iedereen haar lief had.

Op school was zij zoo vlijtig en oplettend, dat de onderwijzer haar een voorbeeld noemde voor de andere scholieren. En thuis — ja, zoo jong als zij was, werd zij reeds haar moeders steun en troost genoemd. Zij kon en zij deed het ook gaarne — na schooltijd, op haar zusjes passen en wist die kleintjes dan zoo gezellig bezig te houden, of zij een geboren kinderjuffrouw ware. 't Was een lust om aan te zien, wanneer zij op een laag bankje nederzat, met de vier zusjes om haar heen, en haar dan als een Grootmoedertje te hooren vertellen, van: „Daar was ereis,” of: „Daar was eens een Prins en eene Prinses,” welke sprookjes, zij meermalen haar Grootmoeder had hooren vertellen, die aan de andere zijde

van het bosch woonde, ongeveer een half uur van het dorpje, waar Roosje geboren werd. Eens - 't was op een Woensdagmorgen, heerschte er een ongewone drukte in het huis van den kolenbrander; want, Roosje was jarig, en haar moeder wilde dien dag haar gezin op lekkere appelkoeken onthalen. — Op haar verzoek, mocht Roosje

hare moeder daarbij de behulpzame hand bieden. In een wip had zij moeders voorschoot aangedaan, en de mouwen van haar katoenen jurkje tot aan de ellebogen opgestroopt. Het was waarlijk een lust Roosje de appelen te zien schillen, het meel beslaan en een koek te zien bakken, alles onder toezicht harer lieve moeder, die met het jongste zusje op den arm, er vroolijk lachend bij stond toe te zien.

Even voor koffietijd was Roosjes Grootmoeder gekomen, die nog een krasse vrouw was voor haar jaren. Toen Roosje Grootmoeder in haar vaders leunstoel had helpen plaatsnemen, wilde zij zich verwijderen onder belofte, spoedig met haar moeder te zullen terugkomen; want zeide zij, „wij moeten ons eerst een beetje gaan opknappen.” „Ik dank je wel, schatje,” had Grootmoeder haar hierop ten antwoord gegeven, maar voor dat gij mij verlaat, wil ik je toch eens gelukwenschen met uw geboortedag, en tot eene herinnering daaraan, dit presentje overgeven.

O, welk een aangename verrassing, bevatte Grootmoeders pakje. Er was een keurig rood manteltje in en een fijn geplooid kapje van dezelfde kleur, en beide door Grootmoeder zelve vervaardigd. „Wel schatje?” vroegde Grootmoeder een poosje daarna, toen Roosje haar met een vreugdeblos op de wangen, naderde. — „Ik—ik kom u eens recht hartelijk omhelzen, voor uw prachtig verjaargeschenk, lieve Grootmoeder!” en toen zij dit gezegd had, sloeg zij bei haar mollige armpjes om Grootmoeders hals en kuste zij haar wel honderd keeren. „Och, kind, wat zie je er nu snoepig uit!” riep Roosje's vader die juist binnentrad.

„t Staat je heusch om je eens lekker te mollen!” zei haar moeder. En toen kort daarop Roosjes vriendinnetjes kwamen om haar geluk te wenschen en meê te helpen feestvieren, waren allen mede opgetogen over Grootmoeders verjaargeschenk.

De menschen in het dorp kwamen allen uitloopen, toen Roosje den volgenden dag de boodschappen voor hare moeder ging doen. „Dag lief ROODKAPJE,” zeide een oude vrouw tegen haar, en van dien dag af aan, werd Roosje van den kolenbrander, door elkeen „ROODKAPJE” geheeten. Roodkapje was daarmee zeer ingenomen, omdat zij wist dat allen veel van haar hielden. En in plaats van hoogmoedig of nukkig te worden, betoonde zij zich met den dag vriendelijker. En toch was ROODKAPJE, verre van volmaakt. Ook zij had hare gebreken, eeven als alle andere kinderen. Haar grootste gebrek was iets, dat zij zich maar niet kon afwennen. Zij was somtijds erg speelziek en onbedachtzaam, zoodat er bijna geen dag voorbij ging, dat hare moeder haar daarover niet te berispen had.

Op voornoemden verjaardag had zij van haar vader een allerliefst hondje ten geschenke gekregen, waarmee zij niet minder ingenomen was dan met haar rood kapje en manteltje. Elken morgen was Roosje vroeg op en gekleed, om hare moeder de behulpzame hand te bieden bij het kleeden van hare zusjes en het klaar zetten van het vroegmaal. „Roosje, Roosje,” zei haar moeder dan menigmaal tot haar, „draag toch niet zooveel borden en kopjes tegelijk. En als gij je handjes zoo vol hebt, moet gij je hondje met rust laten!” Nu, een enkele maal toonde Roosje zich zeer gehoorzaam maar eens op een morgen was haar gebrek haar weer de baas. In de eene hand had zij een volle melkkan gevat, en in de andere hand droeg zij een vol bord met warme melkpap, voor haar jongste zusje.

„Kom, Molly,” aldus sprak zij toen haar hondje aan, „hoe spreek je nu tegen de vrouw!” „Waf! Waf!” blafte hij, maar toen Roosje niet ophield hem aan te spreken en hij vroolijk keffend tegen haar opsprong, ontglipte haar het bord met melkpap. Aan honderd scherven lag het bord gebroken op den grond, en de pap had hare kleertjes en — moeders beste vloerkleed bemorst. Nu, Roosjes moeder was zeer ontstemd bij dit ongeluk, en zij mocht niet nalaten om haar onbedachtzaam dochttertje, een duchtige bestraffing toe te dienen.

Met dat al was het bord gebroken en de lekkere melkpap door Roosjes ongehoorzaamheid verloren gegaan. Roosje weende bitterlijk; zij gevoelde berouw over hare onoplettendheid, en onder een vloed van tranen beloofde zij hare moeder, dat zij voortaan beter wilde oppassen.

Maar beloven en doen, is twee. Op zekeren morgen was Roodkapje, vroegtijdig gekleed en zou zij op verzoek van hare moeder, hare Grootmoeder een kom met soep en een kannetje versche roomten geschenke gaan brengen, welk een en ander zorgvuldig

door hare moeder in een mandje gepakt was. „En nu kindlief,” sprak hare moeder haar minzaam toe, „moet gij vooral den rechten weg door het bosch gaan en je onderweg door niets laten ophouden. Draag ook vooral zorg voor het mandje, en als gij het soms onder het rusten eens wilt nêerzetten, doe dat dan heel voorzichtig.”

Roodkapje beloofde moeders raad te zullen opvolgen en omhelsde haar teeder. Hierop vertrok zij, vroolijk en opgeruimd, vergezeld door het hondje, dat haar luidkeffend vooruit snelde. Met de beste voornemens vervuld, stapte Roosje stevig door, in het vooruitzicht van een prettig daagje bij hare Grootmoeder te zullen doorbrengen. Aan den ingang van het bosch, kwam er eensklaps een vervaarlijke wolf uit een dicht braamboschje op haar toe snellen. „Is Roodkapje al zoo vroeg op de wandeling?” vraagde hij. — „Neen, heer wolf,” antwoordde zij, zonder eenigen achterdocht, „aan de grens van het bosch, staat een lief, aardig huisje; daarin woont mijne goede, oude Grootmoeder, die ik op verzoek mijner ouders, wat lekkere melk en soep ga brengen!”

Mooi opzitten, hoor!

Roodkapje plukt een ruikertje.

De wolf in Grootmoeders bed.

Roodkapje klopt aan.

„Ik zou wel gaarne eens kennis maken, met je lieve Grootmoeder,” zei de Wolf. — „En zoudt gij mijne Grootmoeder geen kwaad doen?” vroegde Roodkapje. — „Evenmin als u liefde,” zei de wolf; want ik houd veel van kinderen en oude menschen. „En,” hernam hij, ziende dat de houthakkers hem met argwaan gasloegen, „daar ik nu weet waar je Grootmoeder woont, ga ik haar een bezoek brengen en haar op uwe komst voorbereiden. Volgt gij nu dit paadje links, dan zal ik dat laantje rechts gaan, en wie van ons beiden dan het eerst aangekomen is, heeft een prijsje verdiend. Nu, tot straks kleine!” en dit gezegd hebbende, snelde hij het bosch in, innig verheugd dat hem zoo'n lekker boutje te wachten stond. Ja, hij zou haar liever nu al opgepeuzeld hebben, maar 't zou

zijn leven hebben gekost, want, die boomhakkers daar ginds durfden hem

wel aan. Moede en schier buiten adem kwam hij aan Grootmoeders woning, waar hij op zijn kloppen geen gehoor ontving.

Na eenige oogenblikken toevens trok hij aan het touwtje van den kling en de deur ging open. „Hé, dat's kluchtig,” dacht de wolf, die intusschen binnen was gekomen en de deur weer achter zich gesloten had, rondziende. „De oude vrouw is zeker uitgegaan, want haar nachtmuts en avondjak liggen dáár. Wacht ereis, daar bezin ik mij” en in één wip had hij Grootmoeders nachtmuts opgezet en haar jak aangetrokken. Vervolgens nam hij den spiegel in zijn klauwen en bekeek hij

zich links en rechts, om zich zelve eens goed op te nemen en zich te overtuigen, dat hij heusch veel op een oude vrouw geleek. En toen dit onderzoek naar wensch was afgelopen, legde hij zich in Grootmoeders bed, trok de gordijnen dicht en dekte hij zich warmpjes toe. „Zie zoo,” dacht de wolf, met een akelige grijns, „de eerste die nu hier binnen durft komen, zal mij tot ontbijt verstrekken en de volgende voor middagmaal dienen. Maar — waar toeft die kleine nu toch. Zij had al hier kunnen zijn. Och, och, kwam zij nu maar, want die Grootmoeder moet nog een kras mensch wezen voor haar jaren, duchtig, bij de hand en sterk bovendien. En met zulke vrouwtjes heb ik liefst niet te doen, weet je, want één zoo'n vrouwtje kan wel twee wolven staan.”

Onderwijl de wolf warmpjes onder de dekens rustte, en deze alleenspraak hield, had Roodkapje pas de helft van den weg afgelegd. Het weder was ook te fraai om zich te haasten. De lucht was helder en schitterend blauw en het zonnetje scheen zóo koestrend, dat al de insecten uit het bosch te voorschijn kwamen. De vogels zongen in de twijgen en de bloemen geurden zoo welriekend, dat Roodkapje — moeders waarschuwing niet gedachtig, het mandje in het hoog opgeschoten gras neerzette, en Molly op een boomstronk liet plaats nemen. „En nu, recht opzitten!” beval zij. „Kom!” zeide zij, „nu wil ik eens weten hoe jouw mijn manteltje en kapje staan zullen.” Nu, dat was in een oogwenk geschied, en of Molly tegenspartelde of niet, hij moest het zich laten welgevallen dat Roodkapje, en haar mutsje hem op den ruigen kop zette en haar manteltje omhing. „O, hoe kluchtig ziet mijn hondje er nu uit!” riep zij vroolijk in de handjes klappende. Zóó moest Grootmoeder hem eens kunnen zien, wat zou die goede, oude vrouw er zich meê vermaken.

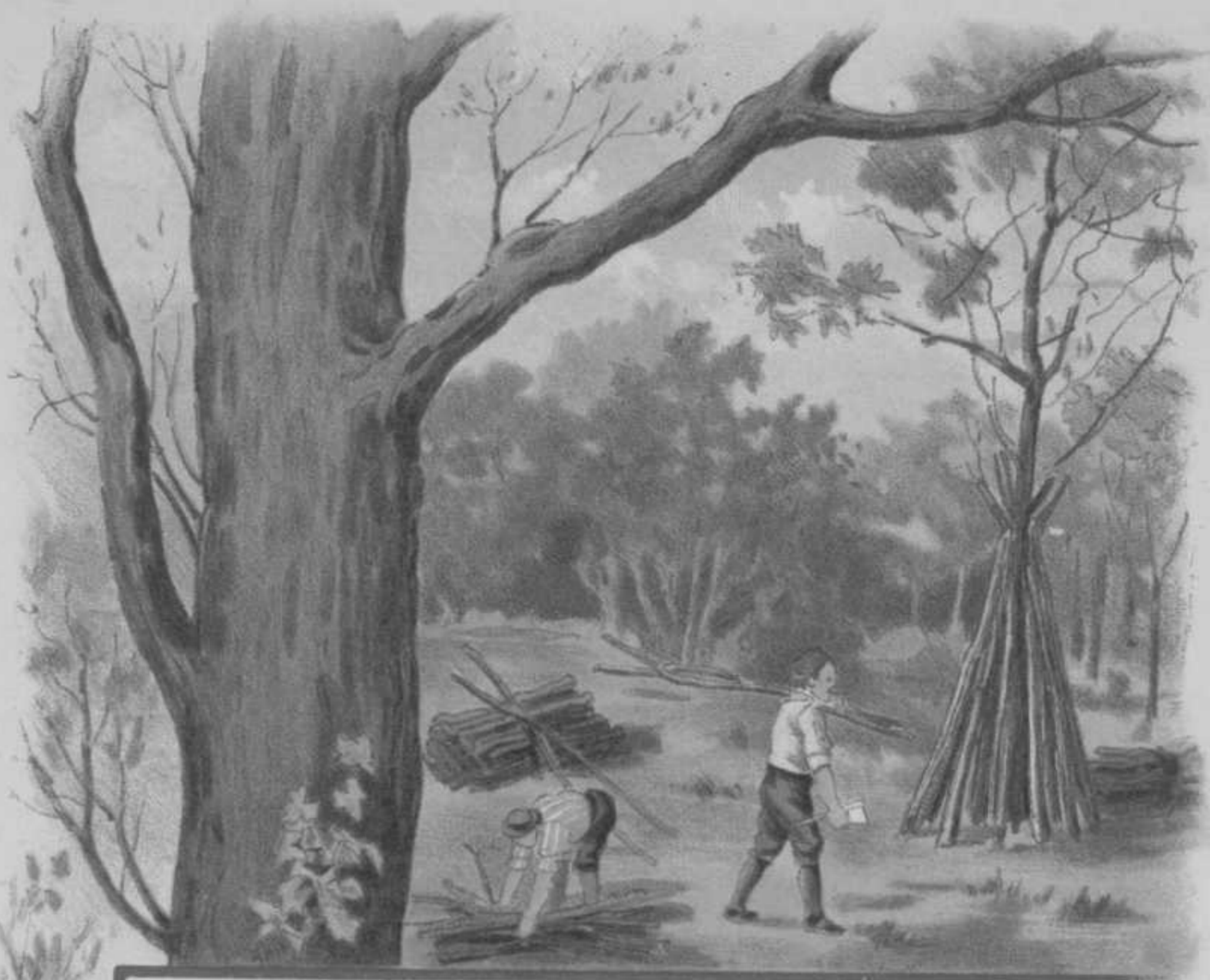
Aan Grootmoeder denkende, herinnerde zij zich de belofte aan hare moeder gedaan, om zich onderweg niet op te houden, maar regelrecht haren weg te zullen vervolgen. „O, foei,” sprak zij tot zich zelve, ik ben heusch weer onbedachtzaam geweest; als moeder dat wist, zou zij mij zeker beknorren.” „Kom Molly,” ons spelletje heeft nu lang genoeg geduurd.” In een oogwenk had zij haar kapje opgezet en haar manteltje weer aangedaan. „Kom aan, Molly, nu vlug aanloopen, hoor!” en met het mandje aan den arm stapte zij zoo vlug langs den weg, dat zij haar doel weldra zeer nabij was gekomen.

Maar op éénmaal kreeg zij een goeden inval — en dit diende ditmaal tot haar geluk, zooals zij weldra vernemen zou. Er bloeiden zulk een keur van schoone bloemen langs haar weg, en — zij wist het bij ervaring, — Grootmoeder hield veel van bloemen, en hier had zij ze immers maar voor 't plukken.

„Kom, een ruikertje is spoedig gereed,” — en ginds tusschen het lommer zag zij Grootmoeders huisje haar reeds wenken. Het mandje werd dus weer voorzichtig in 't gras gezet en — Roodkapje ving aan met bloemen te plukken en kapellen na te jagen.

Dat laatste was vooral een pretje voor haar, waarin zij ijverig werd bijgestaan door Molly, die luid keffend de zotste sprongen deed.

Onder de vele kapellen die er rondfladderden, was er ééne fraaie bonte vlinder, die zij al haar best deed om te vangen. Onderwijl zij hiermeê bezig was, werd zij aangesproken door een kloeken boschwachter, die haar vroeg: „of zij haar Grootmoeder een bezoek ging brengen?” En toen Roodkapje hierop gezegd had, dat hij nu eens goed geraden had en dat zij spoedig bij haar hoopte te zijn, gaf hij haar lachend ten

Bij tijds gered.

antwoord: „Je bezoek zal Grootmoeder zeker aangenaam zijn, lief kind. Nu, ik zal iutusschen wat aanstappen en je Grootmoeder van uwe komst verwittigen. Misschien zie ik je strak nog wel. Nu, dag Roodkapje!”

De Boschwachter was een vlugge voetganger en juist wilde hij aan Grootmoeders huisje aankloppen, toen hij de oude vrouw heel in de verte tegen een boom zag staan leunen. „Hé, zou de oude vrouw niet wel zijn geworden,” dacht hij, „kom, dat zullen wij eens gaan onderzoeken.” „Wat deert u, vrouwtje?” vroeg hij. En toen zij hem hierop antwoordde: „dat zij even naar den boer was geweest en op den terugweg haar voet tegen een boomwortel had gestooten, zoodat het gaan haar nu hoogst moeielijk viel,” bood hij haar zijn arm aan om op te steunen.

Even vóór beiden den woning bereikten, was Roodkapje daar binnengegaan. Zij had haar kapje en manteltje afgelegd en nieuwsgierig rond gekeken. „Hé, Grootmoeder, zijt gij ongesteld?” vraagde zij, toen de wolf het bedgordijn had opgeschoven. „Ik heb een beetje kou gevat, kind, en zou gaarne willen dat je een poosje bij mij kwam liggen. Wij zullen straks dan wel opstaan en samen koffie drinken.” — „Dat wil ik gaarne doen, lieve Grootmoeder,” stamelde Roodkapje, „maar ik

ben zoo angstig. Zeg Grootmoeder waarom hebt u zulke lange ooren?" — „Dat is om beter te kunnen hooren, liefje." „Grootmoeder, waarom hebt u zulke groote oogen?" — „Om je beter te kunnen zien, schatje?" — „Grootmoeder, waarom hebt ge zulk een grooten mond?" — „Om je beter te kunnen opeten, kind!" riep de wolf. En in een oogwenk had hij de dekens van zich afgeworpen en zich opgericht; en reeds stond hij gereed om uit het bed te springen en op Roodkapje aan te vallen, toen — plotseling de deur open vloog en de Boschwachter met opgeheven bijl den wolf aangreep en met één bijslag van het leven beroofde. „Dat was juist op tijd, Roodkapje," zei de Boschwachter lachende, al zijn best doende om de arme kleine te troosten.

Grootmoeder was intusschen ook binnengekomen en kon geen woorden vinden om den braven man haren dank te betuigen. „Kom," zeide de Boschwachter, die intusschen den dooden wolf buiten's huis had geworpen, — „nu, kan er wel een extra kopje op overschieten, hé, Grootmoeder?"

En weinige oogenblikken later zaten zij met hun drieën gezellig aan de koffietafel, en toen daarbij het voorgevallene onderling besproken werd, — gevoelde Roodkapje zich dankbaar voor hare redding van den dood, terwijl zij zich tevens ernstig voornam, om in 't vervolg niet weêr ongehoorzaam te wezen. En, — het moet tot hare eer gezegd worden: Roodkapje heeft woord weten te houden, haar leven lang.

Vrij naverteld

door F. H. VAN LEENT.

